

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων προεξήρξε στην τελετή των Εγκωμίων της Θεοτόκου

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η τελετή των Εγκωμίων της Θεοτόκου, μοναδική της Εκκλησίας Ιεροσολύμων, τελέσθηκε στη Γεθσημανή στον Ιερό Ναό της Κοιμήσεως έναντι του Θεομητορικού Μνήματος, προεξάρχοντας του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συνιερουργούντων Αυτώ Αγιοταφικών Αρχιερέων και Ιερομονάχων, και παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Ευαγγέλου Βλιώρα.

Παραμονή της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, σήμερα για τα Πατριαρχεία που εορτάζουν με το ιουλιανό ημερολόγιο, τελέσθηκε η τελετή των Εγκωμίων μετά από αγρυπνία στην

οποία προεξήρξε ο Τελετάρχης Αρχιμανδρίτης π. Βαρθολομαίος.

Για την τελετή αυτή η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα μετέβη από την Πύλη του Πατριαρχείου, διέσχισε την Οδόν του Μαρτυρίου, διήλθε προ των Ιερών Μονών του Πραιτωρίου, της Αγίας Άννης και του Αγίου Στεφάνου κι έφθασε και στην Γεθσημανή.

Η τελετή των Εγκωμίων, προεξάρχοντας του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου έγινε σύμφωνα με το Τυπικό αυτής, το οποίον ορίζει αυτήν σε τρεις στάσεις:

Α. «Η Αγνή εν τάφω κατετέθης, βαβαί...»

Β. «Άξιόν εστιν μεγαλύνειν σε την Θεοτόκον...»

Γ. «Αι γενεαί πάσαι ύμνον τη ταφή σου προσάγουσι, Παρθένε...»

μετά θυμιάματος στο εσωτερικό του Τάφου και πέριξ του Ναού εσωτερικώς και των παρεκκλησίων αυτού.

Μετά τη συμπληρώσει της Γ' στάσεως και μετά τα Ευλογητάρια κήρυξε τον λόγο ο Γέρων Αρχιγραμματέας Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, έχοντα ως έπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Σεβασμία των Ιεραρχών χορεία,

Εκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε της Ελλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες,

Χριστεπώνυμο πλήρωμα,

Συνηγμένοι σήμερα, Παραμονή τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου γύρω ἀπό τό σεπτό μνημεῖό της, ἀναμιμνησκόμαστε ὄχι μόνο ὅσα συνδέονται μέ τήν Κοίμησή της ἀλλά καί ὅλα ὅσα ἀπαρχῆς συνδέονται μέ τό ἄχραντο πρόσωπό της. Ἀναμνημονεύομε ὅλα ὅσα παρέλαβε ἀπό ἐκείνη καί ἀπό τούς ἁγίους ἀποστόλους ἡ Ἐκκλησία καί διδάσκει σέ ἐμᾶς διά τῶν ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων της. Χαράσσομε ἐκ νέου στή μνήμη μας ὅτι ἡ Θεοτόκος ἦταν δῶρο τοῦ Θεοῦ πρός τούς ἄτεκνους καί θεοσεβεῖς γονεῖς της Ἰωακείμ καί Ἄννα καί πρός τήν ἀνθρωπότητα ὅλη. Ὅτι ἦτο καρπός τῆς φυσικῆς συζυγικῆς συναφείας των καί ὅτι ἡ σύλληψή της δέν ἦταν

ἄσπιλος, δέν ἦταν δηλαδή ἀπηλλαγμένη τοῦ Προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί τῶν συνεπειῶν του, πού εἶναι ὁ θάνατος. Ἡ Θεοτόκος ἔφερε ὡς κληρονομία ἀπό τόν Προπάτορα μόνο τό Προπατορικό ἁμάρτημα καί δέν εἶχε καμμία προσωπική ἁμαρτία οὔτε καί διάθεση καί κλίση γι' αὐτή. Γιά τήν ὑπερβάλλουσα καί ὑπερέχουσα αὐτή τοῦ βίου καθαρότητα, ἀγνότητα καί ἀγιότητα ὁ Θεός τήν ἐπέλεξε, τήν προόρισε νά γίνει δοχεῖο τῆς χάριτός Του. Εὐδοκία καί προνοία τοῦ Θεοῦ τριετίζουσα οὕσα ἐφυλάχθη στά Ἅγια τῶν Ἀγίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί παρεδόθη ἔπειτα ἀπό τούς ἱερεῖς στό σῶφρονα καί δίκαιο Ἰωσήφ γιά φύλαξη τῆς παρθενίας της.

« Ὅταν ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», ὁ Θεός τήν κάλεσε νά γίνει συνεργός Του στό ἔργο τῆς ἀναπλάσεως, ἀναγεννήσεως, ἀνακαινίσεως καί σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Τήν προσεφώνησε διά στόματος τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ στή Ναζαρέτ μέ τήν προσφώνηση πού οὐδεὶς θνητός ἤκουσε ποτέ, «χαῖρε κεχαριτωμένη» καί τῆς εἶπε ὅτι «συλλήψη ἐν γαστρὶ καί τέξῃ Υἱόν», ὅτι δηλαδή θά γίνει μητέρα τοῦ συνανάρχου μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου Του. Στό ἐρώτημά της «πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω», ἔλαβε τήν ἀπάντηση ὅτι: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπιλεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σε». Ὅταν μέ ἐμπιστοσύνη, ἐλεύθερη καί ἀδιάκριτη ὑπακοή ἐκείνη ἀπήντησε «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά Σου», τότε ἐδάνεισε τή σάρκα της στό Θεό, «σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ» ὁ ἀσώματος ἐσωματώθη, ὁ ἄσαρκος ἐσαρκώθη, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, Ἰησοῦς Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ἐνηνθρώπησε, Θεός ὢν ἔγινε καί ἄνθρωπος, Θεάνθρωπος, «ἐν μιᾷ τῇ ὑποστάσει καί δύο ταῖς φύσεσι, θελήσεσι καί ἐνεργείαις».

Πῶς συνέβη τοῦτο; «Οὐ φέρει τό μυστήριον ἔρευναν». Πάντως τῇ Θεῇ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ. «Ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καί ὡς ἠυδόκησεν». Συνέβη, ὅπως εἶπεν ὁ Ἀρχάγγελος στήν Παρθένο, «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ... καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ». Ὅπως βεβαιώνει ὁ Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης. « Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Ὅπως ἐξ ἀποκαλύψεως μᾶς παραδίδει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ὅτι «ὁ Θεός ἐξαπέστειλε τόν Υἱόν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, ἐξ ἧς τό κατὰ σάρκα ὁ Χριστός». Ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία σέ ὅλους τούς ἀριστουργηματικούς ὕμνους τῶν θεοφόρων ποιητῶν ἀγίων Πατέρων της καί κυρίως στό δοξαστήριό γιά τήν Παρθένο ὕμνο τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, «ἐπὶ σοὶ χαίρει κεχαριτωμένη πᾶσα ἡ κτίσις, ἀγγέλων τό σύστημα καί ἀνθρώπων τό γένος... τήν γάρ σὴν μήτραν Θρόνον ἐποίησε καί τήν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο, ἐξ ἧς Θεός ἐσαρκώθη καί παιδίον γέγονεν ὁ πρό αἰώνων ὑπάρχων Θεός ἡμῶν».

Στή βαστάσασα καί κυοφορήσασα τό ὑπερφυές μυστήριό τοῦτο, παρθενία καί μητρότητα δέν ἀντιτίθενται ἀλλήλαις, ἀλλὰ συναντῶνται καί συζεύγγυνται.

Καθώς ψάλλει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ μελωδός, στό πρόσωπο τῆς ἀχράντου Παρθένου « νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, νικῶνται οἱ ὅροι τῆς φύσεως, παρθενεύει γάρ τόκος», γίνεται γέννησις ἐκ Παρθένου». Παρομοίως οἱ ὅροι τῆ φύσεως νικῶνται καί κατά τήν ἔξοδό της ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, γιατί «τῇ ζωῇ προμνηστεύεται θάνατος», ὁ θάνατος μνηστεύεται, ἀρραβωνίζεται τῇ ζωῇ», γίνεται «διαβατήριον» γιά τήν αἰώνια ζωή. « Ἡ μετά τόκον Παρθένος, εἶναι καί μετά θάνατον ζωσα». «Διά τοῦ θανάτου πρός τήν ζωήν μεταβέβηκεν, ἡ τήν ζωήν τεκοῦσα τήν ἐνυπόστατον». Μετά τόν ἐνταφιασμό της «Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ» ἀπό τούς «Θεαρχίῳ νεύματι συναθροισθέντας ἀποστόλους ἐπὶ τῇ ἀθανάτῳ αὐτῆς Κοιμήσει», ὁ Υἱός της, ὅπως ψάλλει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἀπονέμων αὐτῇ τά ὑπέρ φύσιν, ὅπως ἐν τῷ τίκτειν ἐφύλαξεν αὐτήν Παρθένον, οὕτως καί ἐν τῷ τάφῳ τό σῶμα διετήρησεν ἀδιάφθορον καί συνεδόξασε θείᾳ μεταστάσει».

Τήν ἀλήθεια αὕτη ἐκφράζει καί τό Κοντάκιο τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως, «Τήν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον καί προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε, ὡς γάρ ζωῆς μητέρα πρός τήν ζωήν μετέστησεν ὁ μήτρان οἰκήσας ἀειπάρθενον». Ὁ τάφος ἐφιλοξένησε ἀλλά δέν ἐκράτησε τό Θεοδόχο σκήνωμα τῆς Θεοτόκου. Ἀγιάστηκε ὅμως ἀπό αὐτό καί ἀγιάζεται ἀπό τήν καθ' ἡμέραν Θεία Λειτουργία , ἡ ὁποία προσφέρεται ἐπ' αὐτοῦ. Στόν τάφο τοῦτο, τόν ὁποῖο ὡς τιμαλφές προσκυνηματικό κειμήλιο διαφυλάσσει διά μέσου τῶν αἰώνων τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καί ἡ Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότης, μᾶς προτρέπει νά σπεύσωμε ὁ κατ' ἐξοχήν ὑμνητής Πατήρ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «Δεῦτε οἱ πιστοί τῷ τάφῳ προσέλθωμεν τῆς Θεομήτορος καί περιπτυξώμεθα καρδίας χεῖλη ὅμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες καί ἀρυσώμεθα ἱαμάτων ἄφθονα χαρίσματα».

Παρόμοια καί ἐμεῖς στήν αὐριανή «εὖσημον κλητήν ἡμέραν τῆς μεταστάσεως», ὅπως τήν ὀνομάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, καί στή σημερινή κατανυκτική ἐξόδιο τελετή αὕτη, τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ Προκαθήμενος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος, ἅς γονατίσωμε εὐλαβικά πρό τοῦ κενοῦ Θεομητορικοῦ μνημείου καί ἅς προσευχηθοῦμε στή μεταστάσα στούς οὐρανοὺς πρό τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως καί καθημένη ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος καί ἔχουσα παρρησίᾳ πρός Αὐτόν νά πρεσβεύει ὑπέρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὑπέρ καθάρσεως τῶν ψυχῶν μας ἀπό τῶν προσωπικῶν παθῶν μας, ὑπέρ ἰάσεως τῶν ἀθενειῶν μας, ὑπέρ θεραπείας τῶν πληγῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν πληγῶν τῶν Ὁρθοδόξων κρατῶν, ὑπέρ ἀγαθῆς καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὑπέρ εἰρηνεύσεως τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὑπέρ παύσεως τῶν ἀδίκως ἀνά τόν κόσμο διεξαγομένων ἀπηνῶν καταστροφικῶν θανατηφόρων πολέμων, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων θυμάτων αὐτῶν, ὑπέρ προστασίας καί ἀνακουφίσεως τῶν ἐν ζωῇ θυμάτων αὐτῶν, πληγωμένων,

ἀστέγων, ἐκτοπισμένων καί προσφύγων καί ὑπὲρ μετατροπῆς τῆς γῆς καί πάλιν σέ παράδεισο, στὸν ὁποῖο θὰ εἶναι ἐμφανεῖς οἱ καρποὶ τῆς προσευχῆς, «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γεννηθῇτω τό θέλημά Σου».

Ἦκολούθησαν οἱ Αἵνοι, ἡ Δοξολογία καί ἡ περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου ἄνω ἐς τὴν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ, ἡ δέησις καί ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ πρό τοῦ Θεομητρικοῦ Μνήματος, πρό τῆς εἰκόνης τῆς Πλατυτέρας Ἱεροσολυμιτίσσης, ἄχρι τῆς Ἀποδόσεως ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως, τὴν 23ην Αὐγούστου.

Μετά τὴν τελετὴν ὁ ἡγούμενος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ παρέθεσε νηστήσιμον κέρασμα ἀναψυχῆς ἐκ σταφυλῶν καί ἄλλων ὀπωρῶν

